
İNCELEMELER

BATI TRAKYA'DA YAŞAYAN TÜRK TOPLUMUNUN ŞİKÂyetLERİ VE İSTEKLERİ

Dr. Sadık AHMET*

I. YUNANİSTAN'DAKİ TÜRK TOPLUMUNUN KISA TARİHÇESİ

Birinci Dünya Savaşından sonra Türkiye ile Yunanistan arasında nüfus mübadelesi yapılmıştır. İki ülke anlaşarak Yunanistan'daki Türkler Türkiye'ye, Türkiye'deki Rumlar da Yunanistan'a gönderilmişlerdir. Yunanistan'ın Batı Trakya bölgesindeki Türkler ile İstanbul'daki Rumlar mübadele dışı bırakılmışlardır.

Bu iki toplumun azınlık olarak hakları, 24 Temmuz 1923 tarihinde imzalanan Lozan Barış Antlaşmasının üçüncü bölümü ile güvence altına alınmıştır. Bu Antlaşmanın hükümlerine göre, azınlıklar hukuken ve fiilen diğer vatandaşlara uygulanan aynı muamele ve aynı teminattan faydalanmaya ve bilhassa masrafları kendilerine ait olmak üzere her türlü dinî, içtimaî hayır kurumları ile her türlü okul vesaire eğitim ve öğretim kurumları açmaya, idare etmeye, denetlemeye ve bu kurumlarda kendi dillerini serbestçe kullanmaya hak sahibidirler (Madde 40).

Aynı Antlaşmada, sözü edilen bölümün 38'den 44'e kadar olan maddelerinde belirtilen hükümlerin aslî kanun olarak tanınacağı, bu hükümlere uymayan veya muhalif olan hiç bir kanun, hiç bir usul ve hiç bir resmi muamelenin yapılamayacağı ve söz konusu hükümlerin hiç bir kanun, hiç bir usul ve hiç bir resmi muamele ile değiştirilemeyeceği açıkça beyan edilmiştir (Madde 37).

* Yunanistan'da Dostluk-Eşitlik-Barış Partisi (eski) Başkanı Dr. Sadık Ahmet, 1994 yılında yapılan bilimsel toplantıdan kısa süre sonra bir trafik kazasında Yunanistan'da vefat etmiştir.

Yunan devleti Lozan Antlaşmasını imza etmekle söz konusu antlaşmada belirtilen bütün azınlık haklarının tanındığını kabul etmiştir (Madde 45).

II. YUNANİSTAN'IN TÜRK TOPLUMUNA KARŞI POLİTİKASI

Batı Trakya Yunanistan'a bırakıldığı günden beri Yunan yönetimleri daima Türk toplumunu kendileri için bir tehlike olarak görmüşlerdir. Bu düşünceden hareket ederek uygulanan politika şu iki ana başlık altında toplanmıştır. **Birincisi: Türk toplumunu göçe zorlamak. İkincisi: Göç olmadığı takdirde asimile edebilmektedir.**

Yunan yönetimleri tarafından Batı Trakya'nın Türk'ten arındırılması için her türlü insanlık dışı uygulamalar yapılmıştır. Türk toplumu mensupları vatandaşlık haklarından mahrum edilmiş, bölge dağlık ve ova kesimi diye ikiye ayrılarak, dağlık bölge askerî bölge ilân edilmiştir. Askerî bölge yasak bölge ilân edilerek giriş çıkışlar kontrol altına alınmıştır. Ekonomik alanda yapılan baskılarla Türk toplumunun fakirleştirilmesi böylece de amaçlarına ulaşılması düşünülmüştür. Eğitim alanında yapılan baskılar nedeniyle toplum kendi çocuklarını istediği gibi eğitememektedir. Toplumun TÜRK kimliği inkâr edilmekte ve Azınlığın Yunan soyundan olduğu iddia edilmektedir. Aynı yönetim 1923 Lozan Antlaşmasından itibaren Azınlığa Türk diye hitap etmiştir. Türk ismi taşıyan birçok resmi kuruluşumuz vardı. Son yıllarda bu kuruluşların isimlerinde Türk kelimesi olduğu için kanunen kapatma yolu seçilmiştir. Amaç, dünyaya Batı Trakya'daki toplumun Türk olmadığını kabul ettirmektir. Fakat her zaman aralarında azınlık sözkonusu olduğunda Türkler diye bahsetmektedirler. Toplumun, fertlerini vatandaşlıktan atılarak sayısı azaltılmakta, ayrıca bölgeye Yunanistan'ın başka bölgelerinden ve Rusya'dan getirilen PONTUS'lular yerleştirilerek, Türkler lehine olan demografik yapının bozulmasına çalışılmaktadır.

Yunan devletinin bu insanlık dışı uygulaması hiç bir surette üyesi bulunduğu Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği, İnsan Hakları, Avrupa Konseyi ve diğer sözleşmelerin beyannameleri ile bağdaşmamaktadır.

Yunanistan'ın bu antidemokratik uygulaması ile insanlık ve ırk düşmanlığı tutumu aşağıda ayrıntıları ile açıklanmaktadır. Türk toplumunun arzusu doğup büyüdüğü Batı Trakya'da vatandaşlık haklarından eşit olarak istifade ederek ve Yunan devletinin ırkına, diline, dinine, kuruluşlarına, eğitimi ile gelenek ve göreneklerine saygı duymasıdır.

III. TÜRK KİMLİĞİNİN İNKÂRI

Ana dilinin türkçe olması, gelenek ve görenekler, din ile milli varlıklar azınlığın Türk olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Yunan devlet yetkilileri ile yönetimin her kademesinde toplumun ırkı inkâr edilerek yalnız müslüman olduğunu ileri sürülmektedir. Daha da ileri gidilerek toplumun ırkının Yunan olduğunu dahi söyleme cüreti gösteril-

mektedir. Bu iddiaların savunulabilmesi için 1928 yılında kurulan "Gümölcine Türk Gençler Birliği", 1936 yılında kurulan "Batı Trakya Türk Öğretmenler Birliği" ve daha sonra kurulan "İskeçe Türk Birliği" kapatılmış, Batı Trakya'da Türk yok, "TÜRK" sadece Türk vatandaşlığını ifade eder fikrinden hareket edilerek Bidayet, İstinaf ve daha sonra da Temyiz Mahkemesi kararları ile birliklerin kapatılması onaylanmıştır.

Yunan devletinin bu uygulaması, İnsan Haklarının ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına İlişkin Sözleşmenin 14. Maddesine aykırıdır.

14. Maddede: "Bu sözleşmede tanınan hak ve özgürlüklerden yararlanma, cinsiyet, ırk, renk, dil, din, siyasal veya diğer kanaatlar, ulusal veya sosyal köken, ulusal bir azınlığa mensupluk, servet, doğuş veya herhangi bir durum bakımından hiç bir ayırım gözetilmeksizin sağlanır." ifadesi yer almaktadır.

19-21 Kasım 1990 tarihinde Paris'te toplanan CSCE üyesi ülkeler, bu üyelerden bir tanesi de Yunanistan'dır, imzaladıkları Paris Şartında aynen şöyle denilmektedir: "Diğer yönden evrensel insan haklarının bir parçası olarak, kişinin milli bir azınlığa bağlı olmasına son derece saygı duyulmasını kabul ediyoruz".

IV. EĞİTİM

Yunan Hükümetleri Türkiye'de eğitim görmüş öğretmenleri, Batı Trakya Türk ilk-okullarına, ortaokullarına ve liselerine kesinlikle tayin etmemektedir. Böylelikle Türk çocukları gerçek bir eğitimden mahrum bırakılmaktadır.

Yunanistan, Selânik'te açmış olduğu "Selânik Özel Pedagoji Akademisi"nde eski tür dini okulların "Medrese" mezunlarını Yunanca eğiterek, Türkçe eğitim vermek üzere azınlık okullarına zorla tayin etmektedir. Bu akademide eğitim süresi iki-üç yıl yapılmaktadır. Yapılan eğitim her bakımda yetersiz olup, bu akademiden mezun olanlar Türkçe dilini konuşmamakta ve azınlık çocuklarını eğitmek için değil, eğitmemek için özel yetiştirilmektedirler.

Türkçe dilinde eğitim yapan yalnız iki ortaokul ve iki lise bulunmaktadır. Bu sayı Türk toplumu için yetersizdir. Fakat Yunanistan tarafından yenilerinin açılmasına müsaade edilmemektedir. Anayasanın 16. maddesine göre ilköğretim dokuz (9) yıl mecburidir. Bu açık hükme rağmen Türkçe eğitim yapan bu iki okula sınırlı sayıda öğrenci imtihana tabi tutularak alınmakta iken son iki yıldan itibaren kabul edilecek öğrenci sayısı kura ile tespit edilmektedir. Aynı öğrenciler Yunanca eğitim yapan ortaokullara imtihan-sız ve kurasız kabul edilmektedirler.

Yönetim dağlık yasak bölgede Yunanca eğitim yapan (Gimnazyumlar) açmıştır. Bu bölgedeki Türk halkı, çocuklarını bu okullara göndermeye zorlanmaktadır. Başka bir okulu seçme şansları bulunmamaktadır.

Ders yılı boyunca Türkçe okutulan derslerin yıl sonunda, Yunanlı öğretmenlerden kurulu bir heyet tarafından, Yunanca imtihana tabi tutulmaları da serbest eğitimin engellenmesi için yapılan bir uygulamadır. Bu tür bir uygulamada ise öğrencilerin başarılı olması elbette beklenmemektedir.

Türkçe olarak okutulan derslere ait kitaplar bugün okullarda yoktur. Yunanistan ikili anlaşmaları tanımayarak Türkiye'de basılmış Türkçe kitapların okullara girmesini yasaklamıştır. Atina'da bozuk bir Türkçe ile basılan kitapların Türk okullarında okutulması için öğrenci, veliler ve öğretmenlere baskı yapılmakta hatta karşı çıkanlar mahkemelerde süründürülmektedir.

Bu antidemokratik uygulama, Avrupa Konseyi İnsan Hakları ve Temel Özgürlükleri Sözleşmesinin Ek Protokolünün 2. maddesine tamamen aykırıdır.

2. Maddede: "Hiç kimse eğitim hakkından mahrum bırakılamaz. Devlet, eğitim ve öğretim alanında yükleneceği görevlerin yerine getirilmesinde ana ve babanın bu eğitim ve öğretimin, kendi dini ve felsefi inançlarına göre yapılmasını sağlama haklarına saygı gösterir." denilmektedir.

Bu durum Birleşmiş Milletler Beyannamesi'nin 26. maddesinin 3. paragrafına da ters düşmektedir.

26. Maddenin 3. paragrafında: Çocukların eğitiminde ilk söz sahibinin ana ve baba olduğu açıkça belirtilmiştir.

V. EKONOMİ

Batı Trakya sınırları içerisinde taşınmaz mal edinme izne tabidir. Bu uygulama Türklerin taşınmaz mal edinmelerini kontrol etmek için yapılmaktadır. Bu izinlerin her an kaldırılma ve durdurulma tehlikesi mevcuttur.

Yunan Anayasasının 17. maddesinde, "mülkiyet hakkı devletin himayesindedir. Hiç kimse bu haktan mahrum edilemez." denilmesine rağmen bu Türk toplumu için tam olarak uygulanmamaktadır.

Bölgede uygulanan istimlâklerle Türklere ait en kıymetli topraklar üniversite sahası, askeri saha, sanayi bölgesi, tapusuz malların devlet arazisi sayılması gibi bahanelerle kamulaştırılmış, sonradan bir kısmı Yunan soyundan olan kişilere dağıtılmıştır.

Tarla bütünlemesi (ıslâhı) bahanesi ile Türklerin elindeki verimli topraklar alınarak Yunanlılara, Yunanlıların verimsiz toprakları da Türklere verilmiştir. Bu adaletsizliğin başında devletin yetkili kişileri bulunmaktaydı.

Türk işadamlarına, Türk esnafına maksatlı olarak sık sık para cezaları uygulanmaktadır.

Dedelerden miras olarak kalan malların eski tapuları yönetimce tanınmamaktadır.

Eczacılarca eczane açma izni verilmemektedir. Batı Trakya'da bir tek Türk eczanesi yoktur.

Türk toplumu fertleri devlet memuriyetine alınmamaktadır.

Vilâyette, postahannede, telefon-telgraf idaresinde, bankalarda, belediyede, ulaştırma sektöründe, bölgesel asayiş idaresinde, mahkemede, hastahannede, hatta köy korucusu dahi memur olarak Türk toplumundan bulunmamaktadır.

Vilâyet kooperatif yönetimi bu yıl çırçır fabrikasında işçi olarak çalışan Türkleri dahi işten çıkartıp yerlerine Türk olmayan kişileri almıştır.

VI. SİYASİ EŞİTLİK

Yunanistan'da, Batı Trakya Türklerinin siyasi haklardan mahrum edilmesi için bir dizi önlemler alınmıştır. Toplumun Yunan Millet Meclisinde temsil edilmemesi için bağımsız milletvekili adaylarına da %3'lük ülke çapında bir seçim barajı getirilmiştir. Bu baraj ile toplumun kendini gerçek şekilde temsil edecek kişiyi Yunan Meclisine gönderme hakkı elinden alınmıştır. Ancak, Yunan siyasi partilerinden, Yunanlıların uygun gördüğü kişilerden aday olması ve halkın ona oy vermesi sonucunda Yunanlının belirlediği doğrultuda hareket eden kişinin toplumu temsil etmesi istenmektedir. Böyle kişileri de toplum tasvip etmemektedir. Toplumun desteklediği kişi ise Yunan siyasi partileri tarafından milli tehlike sayılarak aday olarak kabul edilmemektedir.

Bu %3'lük seçim barajı Yunanistan'da ilk defa 1993 yılında yapılan genel seçimlerde uygulanmıştır. Batı Trakya Türkünün bağımsız milletvekili seçerek kendi hakkını savunma gücünü elde etmesi Yunan yönetiminin bu uygulamaya başvurmasına neden olmuştur.

2'inci derece yerel yani vali seçimlerinde de Batı Trakya Türklerinin kendi istedikleri kişileri vilâyet yönetimine göndermemesi maksadıyla yalnız Türklerin olduğu iki vilâyet (Gümölcine-İskeçe) başka vilâyetlerle birleştirilmiştir. Bu şekilde Türklerin il yönetiminde söz sahibi olmaları engellenmiştir.

Bu uygulama Yunan Anayasasında ön görülen seçme ve seçilme hakkına dolaylı olarak indirilen bir darbedir.

VII. VATANDAŞLIK HAKKI

Batı Trakya Türk toplumunun sayısının azaltılması amacıyla Yunan yönetiminin uyguladığı diğer bir taktik de vatandaşlıktan atmadır. Bu yöntemle bir çok soydaşımız Yunan vatandaşlığını kaybetmiştir. Bunlardan bir kısmı yurt dışında öğrenci, bir kısmı

Avrupa'nın diğer ülkelerinde işçi, Yunan ordusunda askerlik görevi yapan, Yunanistan'ın başka bölgelerinde çalışan, Türkiye'de geçici olarak ikamet edenlerdir. Yunan vatandaşlığından atılan bu kişilerin her birinin ellerinde geçerli Yunan pasaportu bulunmaktaydı.

Yunanlı yöneticilerin (İçişleri Bakanlığının) iddiası, vatandaşlıktan atılan bu kişilerin yurt dışında bulunduğu ve Yunanistan'ı terk ettikleri idi. Buna karar veren de yine Yunan yönetimi olmuştur. Hiç bir araştırma yapılmadan, mahkeme kararı olmadan, soydaşın vatandaşlıktan çıkarılması için müracaatı olmadan, vatandaşlıktan atılan bu soydaşlar durumu ancak Yunanistan'a göre dönüşlerinde sınır kapılarında pasaport kontrolünde öğrenmektedirler. Gümrük polisince kendilerine vatandaşlıktan atıldıkları ve Yunanistan'a giremeyecekleri tebliğ edilmektedir. Uzun tartışmalardan sonra evine dönme-yi başaranların ise pasaportlarına el konulmaktadır. Elleri hiç bir resmi belge kalmayan bu soydaşlar kendi doğup büyüdüğü yerde vatansız olarak hiç bir hakka sahip olmadan yaşamaya devam etmektedirler. Kendilerine, bağlı buldukları vilâyet tarafından yeni pasaport verilmemektedir. Hatta ellerinde kimlik, rey defteri, sağlık sigorta defteri ve diğer belgeler polis baskısı ile zorla alınmaktadır. Soydaş, yıllardır sigorta parası ödemesine rağmen yaşlandığında emekli olamamaktadır. Hatta evi, tüm mal varlığı mirasçılara değil sonunda devlete kalmaktadır.

Bu insanlık dışı uygulama, Yunan Anayasasının 5. maddesine tamamen aykırıdır.

5. Maddenin 2'inci paragrafında: "Milliyet, ırk, dil, din veya siyasi inanç farkına bakılmaksızın Yunanistan'da yaşayan herkesin hayatı, namusu ve hürriyeti tam bir himaye altındadır." denilmektedir.

Asıl dikkat çeken nokta, ırk ayırımının ve insanlık dışı uygulamanın en had safhasını oluşturan Yunan Vatandaşlık Yasasının 19. maddesidir.

19. Madde: "Yunan soyundan olmayan bir kimsenin Yunanistan'ı bir daha geri dönmek şartıyla terk etmesi halinde bu kişinin Yunan vatandaşlığını kaybetmiş olduğu ilân edilir".

Yunanistan dışında geçici olarak dahi bulunan bir Türk asıllı Yunan vatandaşı Yunanistan'a geriye dönüşünde sınır kapısında nelerle karşılaşacağını bilemez. Vatandaşlıktan atılmış dahi olabilir. Yunanistan İçişleri Bakanlığı'nın bu keyfi uygulaması Yunan vatandaşı olup da Yunan soyundan olmayan herkes için geçerlidir.

Bu uygulama ile Yunanistan'da iki sınıf vatandaş olduğu ortaya çıkmaktadır:

Birinci sınıf, Yunan soyundan olan ve her hakka sahip olanlardır. Bunlar yıllarca yurt dışında kalsalar dahi vatandaşlıktan atılmazlar.

İkinci sınıf, Yunan vatandaşı olup da Yunan soyundan olmayanlardır. Bunlar her an vatandaşlıktan atılma tehlikesi ile karşı karşıyadırlar.

Yunan Vatandaşlık Yasasının 19. maddesinin bu şekilde uygulanması sonucunda ırk ayırımının ve ırk düşmanlığının ne kadar açık bir şekilde ve rahatlıkla yürürlükte olduğu görülmektedir.

Türk toplumu aleyhine yapılan diğer bir uygulama da, kamu görevlilerinin soydaşlarımıza cazip tekliflerle yaklaşarak onları Batı Trakya dışında herhangi bir işe yerleştirip rahat bir hayat sağlama vaadleridir. Bu teklifi kabul edenler belli bir zaman sonra çalıştıkları bölgeye ailelerini ve medeni haklarını da taşımaya zorlanmaktadırlar. Bazı durumlarda ise isimlerini de değiştirerek Yunan ismi almaları istenmektedir. Bu teklifleri kabul etmeyenlerin işlerine son verilmektedir.

Buradaki amaç da Batı Trakya'da Türk nüfusunu azaltmaktır.

Uzun yıllardan beri köylerden göçedip kente (Gümülcine-İskeçe) yerleşenlere şehir polisi tarafından şehirde oturduklarına dair bir belge verilmemektedir. Böyle olunca da bu soydaşlarımız medeni haklarını şehre getiremediklerinden dolayı çok zor durumda kalmaktadırlar. Bu uygulama ile şehirde Türk nüfusunun artmasının engellenmesi ve gelecekte muhtemel bir Türk belediye başkanının seçilmesinin önlenmesi amaçlanmaktadır. Irk ayırımına diğer bariz bir örnek olarak da bu uygulama gösterilebilir.

Yabancı uyruklu bir kızla evlenen Türk genci eşini kendi ülkesi olan Yunanistan'a getirememektedir. Çok seyrek, vize ile getirebilse de Yunan vatandaşlığına kati surette alınmamaktadır. Bu uygulama ile Yunanistan, Avrupa Konseyi ve İnsan Hakları Sözleşmesinin 12. maddesini açıkça ihlâl etmektedir.

12. Maddeye göre: Evlenme çağına gelen erkek ve kadın, bu hakkın kullanılmasını düzenleyen ulusal yasalar uyarınca evlenmek ve aile kurmak hakkına sahiptir.

Bu uygulama aynı zamanda Yunan Anayasasının 5. maddesine de tamamen aykırıdır.

5. Madde: "Her Yunan vatandaşının, yurt içinde dolaşma ve yerleşme hürriyeti ve yurt dışına çıkma veya yurda girme hürriyeti kısıtlanamaz." (Paragraf 4).

Batı Trakya'da doğmuş, şu anda başka ülke vatandaşı olan bir soydaş, doğup büyüdüğü yerleri görmek, arkadaşları ile hasret gidermek, akrabalarını ziyaret etmek, ana babasının en azından cenaze töreninde bulunmak için bulunduğu ülkedeki Yunan Konsolosluklarından vize istediğinde soydaşa vize verilmemektedir. Yunanistan'ın bu uygulaması insanlık için yüz karasıdır.

VIII. YASAK BÖLGE

Batı Trakya'nın tamamen Türklerle meskûn kuzey kesimi, bir zamanlar komünizm gelir korkusu ile yasak bölge ilân edilmiştir. Şimdi böyle bir tehlike olmamasına

rağmen bu yasaklılık devam etmektedir. Bu bölgeye giriş çıkışlar özel izne tabidir. Bu bölge içinde yaşayanlara özel kimlik verilmektedir. Yabancı ülkelerin hatta Avrupa Birliği ülkelerinin Atina Büyükelçileri, o ülkelerin vatandaşları, araştırmacılar, yabancı gazeteciler, televizyon ekipleri yasak bölgeye kesinlikle girememektedirler. İstedikleri takdirde kendilerine yasak bölgeye giriş izni de verilmemektedir. Ayrıca, yasak bölgede ikâmet etmeyen diğer Yunan vatandaşları da giriş-çıkış için izin almak zorundadır.

Bu bölgenin halen yasak bölge olarak devam ettirilmesinin tek ve asıl sebebi bu bölgede yaşayan Türk toplumunu yönetimin asimile etme düşüncesidir.

Bu uygulama da yukarıda belirtilen Yunan Anayasasının 5. maddesine tamamen aykırıdır.

IX. CEMAAT VE MÜFTÜLÜK SORUNU

2345/1920 Atina anlaşmasına göre Batı Trakya Türkleri kendi dini liderlerini ve şehirlerdeki Cemaat Başkanı ile heyetlerini kendileri seçme hakkına sahiptirler.

1967 askeri darbesine kadar her iki yılda bir Cemaat seçimleri yapılmakta iken, o günden bugüne kadar bu seçim, Yunanistan'a demokrasi gelmesine rağmen, gerçekleşmemiştir. 1967 yılında tayin edilenler halen iş başındadır.

Toplum, ölümle boşalan müftülük makamlarına kendi dini liderlerini bugün dahi seçememektedir¹. Yunan devleti bu makamlara kendi işine uygun gelen bazı azınlık mensuplarını getirerek toplumu kontrol altında tutmayı amaçlamaktadır.

1974 yılında Yunanistan'a gelen demokrasi bugün bile Batı Trakya Türklerine ulaşmamıştır.

Yunanistan 2345/1920 Atina anlaşmasını uygulamamakla kendini inkâr etmektedir. Aynı zamanda Avrupa Konseyi ve İnsan Hakları Sözleşmesinin 9. maddesinin I. paragrafını hiçe saymaktadır.

9. Madde: Herkes düşünce ve din özgürlüğüne sahiptir. Bu hak, din veya inanç değiştirme özgürlüğü ile açıkça veya özel tarzda ibadet, öğretim, uygulama ve tören yapmak suretiyle tek başına veya toplu olarak dinini ve inancını açıklama özgürlüğünü de içerir (Paragraf 1).

10. Madde: Herkes görüşlerini açıklama ve anlatım özgürlüğüne sahiptir. Bu, kannaat özgürlüğü, kamu otoritelerinin müdahalesi ve ülke sınırları söz konusu olmaksızın haber veya fikir almak ve vermek özgürlüğünü de içerir. Bu madde, devletlerin radyo, televizyon ve sinema işletmelerini bir izin rejimine bağlı tutmalarına engel değildir (Paragraf 1).

1. Bu konudaki tatbikata örnek olarak "Karar Metinleri" başlığı taşıyan kısımdaki "Mustafaoğlu Mehmet Ağa aleyhine açılan davalara bakılabilir.

11. Madde: Herkes barışçı amaçlarla toplantılar yapmak, dernek kurmak, ayrıca çıkarlarını korumak için başkalarıyla birlikte sendikalar kurmak ve bunlara katılmak haklarına sahiptir (Paragraf 1).

Yukarıda açık bir şekilde Batı Trakya Türklerine kendi vatanları olan Yunanistan'da Yunan Hükümetleri tarafından yapılan insanlık dışı uygulamalar sıralanmıştır.

Bütün bu insanlık dışı uygulamalar, demokrasi ve insan haklarına saygılı olduğunu ileri süren, Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği üyesi, Avrupa Konseyi üyesi, NATO üyesi, CSCE üyesi olan Yunanistan'da yapılmaktadır.

Bu baskı ve ayırımlara bir son verilmesi için insanlığa inanan her kişi, kuruluş ve ülkeye çağrıda bulunuyoruz.

Batı Trakya Türkünün de doğup büyüdüğü yerde insanca yaşama hakkına, ırkına, diline, dinine, gelenek ve göreneğine, eşit vatandaş gibi yaşamasına saygı duyulmasını istiyor ve bekliyoruz.